

Sygn. akt II AKz 405/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Bożena Summer – Brason

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie **P.S. (S.)**

podejrzanego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 22 czerwca 2015 roku sygn. akt IV Kp 394/15

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

- zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego wobec P.S. postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 30 marca 2015 roku, sygn. akt II Kp 65/15, przedłużyć do dnia 25 września 2015 roku,
- w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył do dnia 28 września 2015 roku środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego P.S., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 30 marca 2015 roku, sygn. akt II Kp 65/15.

Uzasadniając wydane rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, iż nadal zachowują aktualność przesłanki stojące u podstaw zastosowania wobec podejrzanego tego najsurowszego środka zapobiegawczego o jakich mowa w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

Na powyższe postanowienie złożył zażalenie obrońca podejrzanego zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść postanowienia, a to:

- art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w związku z art. 258 § 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż zachowanie podejrzanego kwalifikowane powinno być jako zabójstwo z art. 148 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż podejrzany nie działał z zamiarem pozbawienia życia B. K., nie przewidywał skutku śmiertelnego swojego zachowania i nie akceptował możliwości zabicia pokrzywdzonej, wobec czego możliwa jest

kwalifikacja czynu podejrzanego z art. 156 § 3 k.p.k., co zaś skutkuje znacznym obniżeniem surowości grożącej podejrzanemu kary,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że wobec podejrzanego nie byłoby wystarczającym zastosowanie łagodniejszych niż tymczasowe aresztowanie środków zapobiegawczych, pomimo iż podejrzany przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie ma zamiaru wpływania na treść zeznań świadków oraz ma stałe miejsce pobytu w Polsce, wobec czego wystarczającym dla zabezpieczenia toku procesu byłoby oddanie podejrzanego pod dozór Policji oraz orzeczenia zakazu opuszczania kraju.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie zastosowanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego P.S. oraz zastosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci dozoru policyjnego i zobowiązanie go do stawienia się w odpowiedniej jednostce Policji co drugi dzień oraz w postaci zakazu opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy okazało się niezasadne, niemniej jego wniesienie spowodowało konieczność skorygowania okresu na jaki przedłużone zostało stosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania, a to wobec zmian dotyczących sposobu jego obliczania w związku z dodaniem art. 127 b k.p.k. Zgodnie bowiem z jego treścią, jeżeli czas trwania środków przymusu określony jest w miesiącach przyjmuje się, że miesiąc liczy się za dni 30. Mając na uwadze powyższe, a także, iż Sąd przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego na okres trzech miesięcy, należało określić jego okres do 25 września 2015 roku, tj. 90 dni od dnia 28 czerwca 2015 roku.

Natomiast ustalenia faktyczne i prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe i znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Kontrola odwoławcza nie wykazała, aby Sąd Okręgowy dopuścił się zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych, przedłużając wobec podejrzanego P. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, na dalszy czas oznaczony, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Przede wszystkim należy wskazać, że w niniejszej sprawie zrealizowana jest podstawowa przesłanka ogólna pozwalająca na stosowanie środków zapobiegawczych, o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k. w postaci dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez podejrzanego zarzucanego mu czynu, to jest zbrodni stypizowanej w art. 148 § 1 k.k., na co wskazują zeznania świadków, a także pośrednio wyjaśnienia podejrzanego. Natomiast w świetle zarzutów obrońcy należy wskazać, iż przepis art. 249 § 1 k.k. wymaga uprawdopodobnienia popełnienia zarzucanego przestępstwa i taki też stan zachodzi na gruncie przedmiotowej sprawy. Natomiast ostateczne rozstrzygnięcie co do strony podmiotowej przestępstwa nastąpi w wyroku.

W pełni zasadnie w zaskarżonym postanowieniu wskazano również na występowanie okoliczności o jakich mowa w art. 258 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy analizując prawdopodobieństwo wymierzenia podejrzanemu surowej kary, miał na uwadze rangę zarzucanego przestępstwa, okoliczności jego popełnienia, a w tym brutalny sposób działania oraz wysoką społeczną szkodliwość zarzucanego czynu, stanowiącego zbrodnię. W tej sytuacji nie zachodzą wątpliwości co do realnej możliwości wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności zważywszy dodatkowo, że podejrzanemu grozi nawet kara dożywotniego pozbawienia wolności. Zagrożenie surową karą pozbawienia wolności wskazuje z kolei na realną możliwość zakłócania przez podejrzanego prawidłowego toku postępowania w sposób określony w art. 258 § 1 k.p.k. To właśnie prognoza wymierzenia surowej kary, w sposób oczywisty może skłaniać podejrzanego do podejmowania działań destabilizujących postępowanie, celem uchronienia się przed nią, bądź chociażby maksymalnego odsunięcia w czasie momentu prawomocnego jej wymierzenia (por. np. postan. SN dnia 19 listopada 1996 roku, IV Kz 119/96, OSP 1997/4/74, lub z 12 marca 2009 r. sygn. akt WZ 15/09).

Wskazane wyżej okoliczności z natury rzeczy musiały być brane pod uwagę przy ocenie możliwości stosowania innego środka zapobiegawczego niż tymczasowe aresztowanie. Stąd też nieodzownym jest dalsze jego stosowanie, ponieważ sięganie na obecnym etapie postępowania po łagodniejsze środki zapobiegawcze, wiążące się z pozostawianiem podejrzanego na wolności, w sposób oczywisty nie byłyby wystarczające do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego.

Mając powyższe na uwadze, jak też nie dopatrując się przesłanek negatywnych do stosowania tego środka, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k., orzeczono jak w części dyspozytywnej

Z/. odpis postanowienia doręczyć:

- podejrzanemu P. Schneiderowi oraz jego obrońcy;
- Dyrektorowi AŚ w Krakowie
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 15 lipca 2015 roku.